БРОЙ 3 (65), VII - IX 2025 г.
ГОДИНА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА
ЦЕНА 1 лв.

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

78 години от убийството на Никола Петков
НЕЗАБРАВИМИЯТ И НЕДОСТИЖИМИЯТ

С целия си живот, с патриотичната си дейност, с героичната и мъченическа смърт Никола Димитров Петков се нареди до най-великите синове на нашето Отечество.

Със своята саможертва той показа как трябва да се служи на майка България.

Нека си припомним част от знаменитата му последна реч във Великото народно събрание при отнемането на депутатския му имунитет на 5 юни 1947 г.:

„...Моята съвест е била винаги чиста. Такава е била, защото и в моето семейство винаги са били с чиста съвест. Хора с нечиста съвест няма и няма да има..."

Както и огнестрелните му гръмки думи след като изслушва смъртната присъда, произнесена „в името на българския народ":

„Не! Не в името на българския народ! Аз отивам на смърт по заповед на чуждестранни господари, на онези от Кремъл. Българският народ, изтерзан от кървавата тирания, която вие искате да маскирате като правосъдие, никога няма да повярва на вашите клетви!"

Зверски убит на 23.09.1947 г. след скалъпен процес, Никола Петков остава като светъл пример за земеделците и на целия български народ.

Пример – как се отстоява свободата, народовластието и демокрацията.

Никола Д. Петков е велик син на българския народ, голям народовластник, борец за свободата и независимостта на България.

Не случайно има толкова много последователи. Те са преследвани десетилетия наред от комунистическия режим в България. Следвайки неговите стъпки, стотици чеда на майка България губят живота си, гният в затворите, но не предават идеала му за свободна и демократична България.

Едва след падането на комунистическия режим Никола Петков заема полагащото му се място в пантеона на безсмъртните.

Той е реабилитиран посмъртно на 15 януари 1990 г.

Делото и саможертвата на Никола Петков трябва да се изучават в българските учебници по родолюбие.

Защото ще бъдат нужни на следващите поколения.

ЛЗЗ

140 години от Съединението

Съединението през септември 1885 г. на насилствено и изкуствено разделената България е едно от най-великите дела, извършени от българския народ. Съединението на Княжество България с Източна Румелия довежда до международното признаване и утвърждаване на България като държава.

Тя бива освободена от турското владичество седем години преди това. Но на Берлинския конгрес през юни-юли 1878 г. великите сили разпокъсват жестоко Санстефанска България. Безжалостното, несправедливо разпокъсване на България нанася жестока рана в сърцата на всички българи.

Народните протести и борби за съединение на разделените части на Отечеството започват още през същата 1878 година. Но истинската борба за съединение се провежда от началото на 1885 г. Ръководят я славните поборници за национално освобождение. Център на борбата става Пловдив. Родолюбивият подем постепенно обхваща широки народни слоеве, както и военни. Революционният комитет е оглавен от Захари Стоянов. Активна е дейността на останалите апостоли на Съединението: Коста Паница, Иван Стояновичч, Димитър Ризов, Иван Андонов. В подготовката на святото народно дело участват офицерите Данаил Николаев, Димитър Филов (баща на Богдан Филов), Райчо Николов, Сава Муткуров и други. Всенародният подем и революционните вълнения в много селища на Източна Румелия ускоряват събитията. На бунт се вдига населението на Панагюрище, Голямо Конаре и др.

Именно в Голямо Конаре бунтовниците първи провъзгласяват Съединението. Четата, командвана от Продан Тишков-Чардафон и Втора източнорумелийска дружина на майор Николаев навлизат в столицата Пловдив на 6-ти септември, свалят правителството, арестуват генерал-губернатора Гаврил Кръстевич и обявяват Съединението.

175 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ИВАН ВАЗОВ

Портрет на Иван Вазов –
худ. Никола Кожухаров (1892 – 1971)

И аз на своя ред ще си замина,
трева и мен ще расне над прахът.
Един ще жали, друг ще ме проклина,
но мойте песни все ще се четат.

И много имена и лесна слава
годините без жал ще изметат
ил ще покрие плесен на забрава,
но мойте песни все ще се четат.

В тях зов се чуй за правда, за свобода,
любов и блага чувства ги красят
и светлий лик на нашата природа,
та мойте песни все ще се четат.

В тях вее на Балкана лъхът здрави
и тайните хармоний му звучат,
и гръмът на народните ни слави,
та мойте песни все ще се четат.

Във тях душата ми изля се цяла
с най-скъпите си бисери, цветя,
в тях всичко светло, ценно си е дала,
във тях живей, звънти и трупне тя.

Не ме смущава див вой от омрази,
не стряска ме на завистта гневът –
спокойно гледам в бъдещето ази:
там мойте песни все ще се четат.

Те жив са отклик на духа народни,
а той не мре, и дор сърца туптят
от скръб и радост в наший край
свободни,
и мойте песни все ще се четат.

Иван Вазов

На 9 юли 2025 г. България чества 175 години от рождението на патриарха на българската литература Иван Вазов!" Това е мотото на този ден! Поклон пред Патриарха на Духа, пред гения, личността и творчеството му!

Иван Вазов е роден 9 юли 1850 г. в Сопот и умира на 22 септември 1921 г. в София, като през целия си живот винаги е носил България в сърцето си. *„Тя му отвръща със същото, а той и неговото творчество са неделима част от българщината и самосъзнанието на българите."* – това изречение често може да бъде намерено в публикации в интернет.

Но то е нещо повече от отзвук и повторение. То е дълбокопреживяната оценка на едно общество към един от градителите му.

Ражда се в семейството на заможния сопотски търговец Минчо Вазов. Брат е на военните дейци генерал Георги Вазов и генерал Владимир Вазов – (героят от Дойран), на общественика и политик Борис Вазов, а също на доктор Кирил Вазов.„Борът" е първото му публикувано стихотворение отпечатано през 1870 година в „Периодическо списание". Макар Събка Вазова – майка му, да подкрепя писателската кариера на сина си, баща му е решен да го направи търговец.

През 1870 г. Вазов заминава за Румъния да изучи занаята на своя чичо, търговец в Олтеница. Но той остава верен на призванието си, научава румънски език, запознава се с румънската поезия и пише стихове в патриотично-просветителски дух, които печата в „Периодическо списание", списание „Читалище", вестник „Отечество", вестник „Свобода" и др.

Недоволен от решението на баща си, една вечер Вазов бяга в Браила и няколко месеца живее сред хъшовете в кръчмата на Нено Тодоров. Именно в Браила се запознава и с Христо Ботев и създава повестта „Немили-недраги". Още същата година се връща в Сопот и по-късно (1872 – 1873) става учител в Мустафа паша (днес Свиленград). Усъвършенства френския си език, учи немски, опознава бита на българския селянин.

През 1875 г. се завръща в родния си град и става член на възобновения Сопотски революционен комитет.

През 1876 година Вазов се установява в Румъния като секретар на Българското централно благотворително общество в Букурещ. Там подготвя първите си стихосбирки – „Пряпорец и гусла" и „Тъгите на България".

На теб, Българио свещенна,
покланям песни си сега.
На твойте рани, кръв безценна,
на твойта жалост и тъга,
на твойте сълзи и въздишки,
на твойте страсти и тегло
и на венеца мъченишки,
кой грей на твоето чело…
Дано таз вяра, туй мечтанье
не се разбие в някой брег
и твоя зов да не остане
като в пустинята без ек…

„На България", 30.11.1876, „Тъгите на България"

През Руско-турската война от 1877 – 1878 г., на която откликва със стихосбирката „Избавление", Вазов е писар в Свищов при губернатора Найден Геров, откъдето е командирован в Русе до 6 март 1879 г. За кратко (от 7 март 1879 до септември 1880 година) е назначен за председател на Окръжния съд в Берковица. Случай от съдебната му практика го вдъхновява да напише поемата „Грамада".

От октомври 1880 година Вазов живее в столицата на Източна Румелия – град Пловдив, където развива широка обществена дейност, проявява се като радетел за подобряване положението на българите в Османската империя, активно изразява своята силна гражданска позиция.

В Пловдив става главен редактор на списание „Наука", а заедно с Константин Величков основават списание „Зора".

Пловдивският период е извънредно благоприятен за творческото развитие на Вазов. Следват още значими творби, увековечени в стихосбирките „Гусла" (1881), „Италия" (1884), „Поля и гори" (1884), „Сливница" (1885).

Произведенията му от това време създават основата на българската следосвободенска литература в почти всички литературни жанрове, очертавайки и редица от класическите й върхове – цикълът от 12 оди „Епопея на забравените", стихотворенията „При Рилския манастир", „Българският език", „Към свободата", „Не се гаси туй, що не гасне", „Новото гробище над Сливница".

По същото време пише повестите „Немили-недраги", „Чичовци", разказът „Иде ли?" и др.

ОПЪЛЧЕНЦИТЕ НА ШИПКА

11 август 1877

… нека таз свобода да ни бъде дар!

Нека. Но ний знаем, че в нашто недавно
свети нещо ново, има нещо славно,
що гордо разтупва нашите гърди
и в нас чувства силни, големи плоди;
защото там нейде навръх планината,
що небето синьо крепи с рамената,
издига се някой див, чутовен връх,
покрит с бели кости и със кървав мъх
на безсмъртен подвиг
паметник огромен;
защото в Балкана има един спомен,
има едно име, що вечно живей
и в нашта история кат легенда грей,
едно име ново, голямо антично,
като Термопили славно, безгранично,
що отговор дава и смива срамът,
и на клевеата строшава зъбът.

О, Шипка…
Три деня младите дружини
как прохода бранят

1883

НЕ СЕ ГАСИ...

Тирани, всуе се морите!
Не се гаси туй, що не гасне!
Лучата, що я днес гасите,
тя на вулкан ще да порасне.

БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

Език свещен на моите деди
език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дето ни роди
за радост не – за ядове отровни.

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?
Вслушал ли се е някой досега
в мелодьята на твойте звуци сладки?
…..

Ох, аз ще взема черния ти срам
и той ще стане мойто вдъхновенье,
и в светли звукове ще те предам
на бъдещото бодро поколенье;

ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий бляск ще те покажа,
и с удара на твойта красота
аз хулниците твои ще накажа.

Пловдив, 1883

След Съединението на Княжество България с Източна Румелия – най-българският акт от новата ни история, с който се осъществява първата и най-съществена стъпка към осъществяването на националния идеал за обединяване на българските земи и отстояване на независимостта на освободеното Отечество, той пише стихотворението „Новото гробище на Сливница", в което излива и болката си от погубения живот на хиляди български войници.

НОВОТО ГРОБИЩЕ НАД СЛИВНИЦА

Българио, за тебе те умряха,
една бе ти достойна зарад тях,
и те за теб достойни, майко, бяха
И твойто име само кат мълвяха,
умираха без страх.

на стр. 4

ВЕЛИКА НАРОДНА ПОБЕДА

С изключение на няколко изолирани сблъсъци, Съединението е осъществено без кръвопролития, защото то сбъдва мечтата на българския народ. Това важно събитие става без съгласието на Русия и Западните велики сили.

Въпреки всичко българският монарх Александър I приел и оглавил извършеното Съедине-ние. Защото то е извършено самостоятелно от целия български народ, без никакво кръвопролитие. Съседни балкански държави се обединяват трайно срещу идеята за автономия на Македония и Одринско. И те остават под турска власт. Единствената международна опасност след обявяването на този исторически акт идва от съседна Сърбия, която напада България. Но в нелеката битка на нашите капитани със сръбските генерали младата българска армия с невиждана до тогава храброст защитава родината си и разбива многобройната сръбска войска.

Така нашият народ извършва най-българското патриотично дело в новата история на страната ни. То е и си остава едно от най-съкровените народни дела!

ЛЗЗ

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

С пожелание за здраве
и не забрава
на всичко написано

Петко Павлов – 29 юли
Атанас Личев – 14 август;
Маргарита Нешкова – 31 август;
Дарина Цветкова – 14 септември;
Йорданка Христова – 24 септември.

ДА СИ СПОМНИМ…

Андрей Василев – 9 юли
Искър Шуманов – 12 юли;
Стефан Стамов – 20 септември;
Елена Тилева – 29 септември.
Стоян Колдов – 24 август;
Тако Караиванов – 2 август

НА МОЯ ДРЕВЕН И СИЛЕН НАРОД

С челичен дух вървя през вековете
съсипван от тегла и робски гнет,
ти брулен бе сред мраз от ветровете,
които съскаха през твоя плет.

С пожарища в села и градове
просторът ти от ужас бе обзет;
беснееха над тебе зверове –
изчадия на дявола проклет.

Но ти от пепелищата възкръсна
и мрака със черешов гръм разпръсна;
със българското слово проехтя.

И аз, потомъкът ти, днес се кланям –
пред твоя дух челото си прекланям –
пред силата, с която оцеля!

Харалан Недев

АЗ НЕ РАЗКАЗВАМ…

Аз не разказвам приказки,
мъглата вън се пръсва,
ниски облаци,
утрото възкръсва.
Сутрешно кафе,
старо огледало,
чувство нечакано
в мен оживяло.
Аз не разказвам приказки,
коси надвесени,
поемам риска
да бъда себе си.

Вяра Дамянова

ЕСЕННИ МИГОВЕ

Есенно и тихо.
Дните в слънчев впряг.
Мигове изпиха
щастие без бряг.

Кротко и красиво.
Есенен всемир.
Мъдрост се разлива
сладостно, безспир.

***

Мигът заплува в слънчевата пяна
на влюбения септемврийски ден,
най-къдравия миг избухна рано,
решил да сподели възторга с мен.

Когато ни е хубаво, когато,
без повод, без причина, без вина,
мигът расте – щастлив и ароматен,
дочул копнежната ни тишина.

Милена Филипова-Френкева

ЖЛЪТНАТ ЛИ ПОЛЯТА,

знам, жетварска песен се разлей
над зашумели класове
и падат покосени те.
Никнат сноп след сноп, във строй
кръстци подир кръстци растат,
а сякаш слънцето в застой
обгаря с огнени лъчи!
И въздухът пламти, трепти,
земята диша с огнен дъх!
А плъзнат ли мъглите, знам,
че есен твоите поля застила
с първата слана и капят
жълтите листа тук - там, навред
се чуй гласът на морния орач.

Стефан Стамов

***

Всред хаоса безкраен на света
огряна от усмивката на разума,
блуждае и зелената Земя,
със самота и красота белязана.
Мъчителен копнеж на вечността
да приобщи към своята симфония
човешките идеи и дела
и тяхната несбъдната хармония.

Пе Пе

1 ОКТОМВРИ - ДЕН НА ПОЕЗИЯТА

ПОЕЗИЯТА

Поезията е любовна ласка,
диша ли в гърдите й Любов.
Любовта не носи маска,
а поривът й е космичен зов.

Дори и заблудена в светъл час
сиянието красиво е поема,
приказка с божествен глас
прекрачил на омразата ярема.

Открива в тленно цвете вечност,
в скална грубост - нежността,
на коварна жажда е сърдечност,
в бодил настръхнал - красота .

Любовна ли е, тленното прегръща,
към същността на корена ни връща.

Поезията е храна за птици
и дори заслон за паразити.
Във виждащите й зеници
се оглеждат майки и комити.

Бандити шетат из хангари,
мързели и всякакви другари…
Хранилките, дори мънички,
хранят писарушки, не и всички…

Реят се в безкрая на всемира
сладкопойните летящи птици
със сърца от поетична лира,
далеч от златни броеници...

Поезията дух на птица храни
и от тленност ще я брани.

КОСМИЧНИ ТАЙНИ

Слънцето едно ли е в простора
като Земя за нашите сърца?
В космоса живеят ли и други хора –
звезди, планети и слънца…

Деца ли са на майката Природа,
какъв копнеж и мечта ги води?
Тленността на различните им рода
като нашата ли неотменно броди?

За времето са раждане и смърт –
в непознатото пространство път...
Имат ли като Човека жажда
мирът им нещо да изгражда?

Общества тихи и потайни,
гадаем космичните Ви тайни…

Маргарита Нешкова

БАЩИН ЗАВЕТ

Живота с подлост не прегръщай!
Изпий горчилката съвсем докрай.
Със злоба на никой не отвръщай,
но право всекиму без страх раздай!

Мисли със разума си само,
от него никога не се дели.
Носи товара с крехко рамо
и знай, че тежестта му не боли.

Пресявай всичко с дребно сито.
За посев вземай здрави семена
и вярвай, семето посято
ще кълни чисто в бъдни времена.

Дрясни след себе си пътека,
и други върху нея да вървят,
за тебе нека тя да е утеха
в трудните ти дни на този свят.

Живка Танчева

РАЖДАНЕ

Дошъл съм, казват ми, през юни,
в онези летни часове,
когато сребърните струни
пилели медни гласове...

Когато хората по ниви
привеждали в умора гръб.
Конопените ризи сиви
полепвали... Но сърп след сърп

играел в спечените длани,
свистял в узрели класове...
А нейде викали чобани
на воля с бодри гласове...

На нивата била е мама,
тя чула тръпно моя глас...
И тъй, на сипнатата слама,
родил съм се през юни аз...

Затуй съм черен – прегоряла
от зной напукана земя...
И мойте устни са бозали
от нея първата кърма...

Затуй очите ми големи
все търсят слънчевия пек.
И никога не биват неми
за всяка болка на човек.

Милчо Присадашки

*

на предела съм -
мойто време тука ще спре
в тишина ще умре

падат дюли -
стъпки към залеза

СПОКОЕН

И моят сетен ден във вечността ще свърши.
И леден вихър – сетно уморен;
безщадно клона на живота ми ще скърши
до дънера, безшумно повален!

Но мойта лира, знам, ще бъде дълговечна.
И вихри, нивга, няма да сломят!
Че във нея има жар, любов и скръб човечна,
че в нея има вяра – дух крилат!

Разголва смело мрака с тайните зловещи,
където кървав, безпощаден свят;
бе стегнал хищно във зъбчатите си клещи
на Нацията най-прекрасния й цвят.

Поезия такава, вяврай, не умира...
В душата нежна е камбанен звън!
Звъни, звъни... О, моя неспокойна лира,
събуждай ти, заспалите, от сън!

Спокоен в дните волни тленно ще изстина,
оставил свидна рожба – огнен стих!
И върху гроба ми ще никне ДЕТЕЛИНА,
че младостта – на нея посветих!

Иван Селановски

На 15 септември започна учебната 2025/2026 година.

Над 716 000 ученици отново са в клас. Над 55 000 първокласници за първи път прекрачиха прага на училището.

На добър час, мили деца и учители!

изображението е генерирано от изкуствен интелект

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО…

Човекът, който не познава никого
и вече стъпките си е забравил,
стои сега насред деня огромен
и хляб дели
със влюбените гълъби.
Той тъй е тих и слял се е със всичко –
с листа и сенки, с камъка,
със светлото и топло слънце.
Прозрачен е, невинен и
разтворен в порива на вятъра,
във аромата
на новия възраждащ се живот.
Край него пътят отминава
и хорският поток тече нанякъде.
Но той е тук, остава -
подобно знак,
щастлив във себе си.

Човекът, който не познава никого
и вече стъпките си е забравил,
все по-навътре в тайната навлиза,
дълбоко в мъдростта на времето...

Самият тайна е, полека
изчезва от очите на света.

текст и графика:
Александра Ивойлова

*

една поправена грешка -
колко други потънаха
в праха на мълчанието

тежат годините
дъждовни облаци

*

в душата си нося
вулкан от невзривени
мълчания

пеперуда върху
майски цвят

*

с изранени крака
вървя към предела;
онзи, зад който
всичко е истинско -

полет на пчела

Надежда Александрова Цанева

ПОЕТИЧЕН ПОЗДРАВ

КАРТИНИ *с думи и багри*

Списание за литература и визуални изкуства

ЗЛАТНА НИВА НЕОРАНА

Златна нива във полето,
скътана сред лесовете,
тъжна песничка запяла,
жъната, но неорана.

Че какво е тя без оран?
Без възвърнатия корен?
Който в нея да разпръснат.
Да умре и да възкръсне.

Тъй човек без корен свършва.
И без време се прекършва.
Както нива без орало,
времето за теб е спряло.

Всеки носи и полива
във сърцето златна нива.
Но я винаги орете.
И безсмъртни се зовете.

Тодор Билчев

ОТНОВО ШКОЛСКИ ЗВЪН

Училище, звънецът бие –
децата построени пак сме днес…
Възрадвани сърцата бият –
науката „събра ни с есемес”.
Ваканционни дни щастливи
отлитнахте, в игри и красота…
В гърдите силите преливат –
до колене ни, сякаш е светът!
И ето стаята позната,
с дъската, чинове, катедра…
Прозорците блестят в позлата –
посрещат ни с усмивка ведра!
Отваря класният вратата –
в очите ни оглежда всички…
И си отива самотата –
ний ято сме от волни птички!

А как несетно, вън звънецът
часа отминал възвестява…
На прага, „Братята с венецът“ –
Успех, на всички предвещават!

Стоян Михайлов

НЯКЪДЕ ТАМ…

някъде там –
в младостта ми отминала,
някъде там –
в любовта ми разсипана,
някъде там –
в смеха на детето ми,
някъде там –
по житейските друми,
навсякъде там –
парченца от душата ми оставаха

Христилия Кулева

ОТ БЕЗКРАЯ

-Искаш ли да направя вятър?
Едва докосна ръката ми.
Вишните отразяваха залеза.
Късах живи, узрели рубини.

-Искаш ли да направя вятър?
Въпросът опари душата ми.
В тишината чух вятъра.
Идваше от Безкрая.

Милваше нас, после вишната.
И замираше на ръката ти.

НОЩ

Китара, планина и езеро.
Мелодии и рими.
Да бъда струна
между пръстите ти
възможно ли е?
Или тревичка под китарата?
Или сълза, в очите ти, които
да видя в мрака не успях?

КРАЯТ НА ЛЯТОТО

Вдишва есен гората
и издишва ята.
Листата, отронени
от смълчаните клони,
са птици, които се връщат.

СИРТАКИ

Ще танцувам сиртаки,
както танцуват мъжете.
Невидима
край ливадата,
която косиш.
Ще потръпват в такт
билките и цветята.
Ще ухае на пот,
сено и роса.
Лъчите на слънцето
ще отскачат от тялото ти –
снопове сияйна трева.
Косата ще съска
с неочаквана нежност.
Тревата ще ляга
под ръцете ти
сякаш сама.

Нека говори
мълчанието.
Думите скриват
очевидното.
Танцувам сиртаки
невидима
край ливадата,
която косиш.

КРАЙЕЗЕРНА ТИШИНА

Лъчисти отблясъци
като влюбени пръсти
гальовно се плъзгат
по тихото езеро.
Цветя се полюшват
във вятърен ритъм.
Шишарки отронва
от клоните бора
и птица изписва
високо в небето
на мои въпроси
неказани отговора.

СПОМЕН

На снимката – декори и статисти.
Без шепота на вятъра и говора на птиците.
И без шума от срутена скала.
Без ритъма сподавен на сърцето
и радостното трепване на устните.
Без мимолетен допир.
Без неизречени въпроси
и без мига с внезапния простор в очите ти.
Несигурност – като пред първи полет.
И броеница стихове.

В ГРАДИНАТА С ЛИМОНИТЕ

В градината с лимоните, където
калинки луди кръгове чертаят
и дюлите миришат въпросително,
и наровете се разпукват неочаквано,
в градината с лимоните, където
загубват своя смисъл думите
и само любовта те милва в скута си,
посоката е всъщност разминаване.
Като прегръдка трудно.

Лили Трендова,
из „Събудено небе“, изд. gabriell-e-lit

ИЗДАТЕЛСТВО gabriell-e-lit

НОВИ КНИГИ
издателство *gabriell-e-lit*

СЪБУДЕНО НЕБЕ

Книгата на Лили Трендова „Събудено небе“ съдържа стихотворения, проза и журналистически материали, но акцентът пада преди всичко върху поезията. Всички идеи и послания са развити сполучливо и вълнуващо, внушават се непосредствено и ненатрапчиво. Цялата книга е повик за обич, доброта и топлота в днешния суров и несигурен свят.

Повечето от нейните стихотворения са свежи, оригинални не само по форма, но и по съдържание. Най-често са къси, ударни, със сгъстена метафоричност и образност. С философска вглъбеност и мисловност.

Особено силна е нейната любов към хората и към родния край, към корените, от които текат жизнени сокове към душата ѝ, които ѝ дават криле.

А нейните корени тръгват нейде от плодородната, но изгубена земя на Егейска Македония. Към тях Лили Трендова се връща с обич, носталгия и тъга.

Какво щеше да представлява вълшебството, наречено живот, без любов, без изкуство, без любими и близки хора? А войните и човешкото безумие носят смърт, болка, страдание, мъка… Страданията и мъките на людете в Егейска Македония по време на Втората световна война и след нея авторката описва по преживелици и случки на нейни близки, свидетели на онези трагични събития. „Събудено небе“ е книга – богата на обич, доброта, мъдрост и трагизъм. Тя е като свеж и бистър, дълбок и чист извор, който утолява духовната жажда. От него блика ведрина и благодат, но и болка, и тъга. Какъвто е животът.

Литературата, изкуството, творчеството изобщо, са един порив за непрекъснато духовно извисяване.

Пожелавам на Лили Трендова да достига нови висоти към събуденото небе на недостижимото съвършенство.

Кирил Назъров

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

След успешната среща с читателите на електронни книги и любители на научната фантастика, дебютният роман на Лиляна Петкова „Новото бъдеще“ събра много почитатели, които искат да се гмурнат във фантастичната вселена на авторката. Скоро след него станахме свидетели и на успеха на „Необикновените приключения на робота Ари“.

Непресъхващото въображение на Лиляна Петкова ни пренася в още един свят на бъдещето, където хора и роботи ще воюват за принципите на доброто и справедливостта, за защита на цивилизацията, срещу злото и разрухата. Ще предложим на читателската аудитория през септември и октомври две заглавия, които разказват обща история – „Отмъщението на цивилизацията“ и „Окото на разума“.

Но, нека авторката сама ни въведе в своя нов проект.

Моята героиня е част от бъдещите поколения. Със словото си тя ще разкаже на нас, хората от настоящето за света, в който тя живее. Макар и далечно това бъдеще е разбираемо, защото проблемите в него се поставят тук и сега. Нека се опитаме да ги възприемем с разбиране, за да могат поколенията след нас да живеят по-спокойно.

Детството на героинята свършва, но започва нов период от живота, изпълнен с неочаквани и странни за нея събития.

Тя, заедно с избраника си и космическият разум ще се борят с престъпните умове, дръзнали да застанат на пътя на цивилизацията.

Щастливият край е моята надежда и тази на поколението ми тя да остане в сигурни ръце. Да не се допусне да изчезне или да бъде поробена от жестоките помисли и действия на хора, за които богатството и личният комфорт са по-важни от живота и спокойствието на останалите жители на Вселената.

Романът е зов, отправен към поколенията. Да уважават хората, които биха дали и живота си, за да съхранят основите на цивилизацията и да я запазят през вековете.

Когато човек носи в сърцето си младежка дързост, страст към доброто и жажда за живот, той остава верен на нейните принципи.

Готов е на саможертва, за да защити пътя на човека напред и да му осигури спокойно и сигурно бъдеще навсякъде във Вселената.

СЪЕДИНЕНИЕТО. ПАТРИОТИЧНИ ХАЙКУ

„Съединението. Патриотични хайку“ – тази книга на Димитър Анакиев се роди внезапно, като концентриран израз на една силна емоция – Съединението на България! Най-силният акт на утвърждаване на младата българска държавност; най-силният акт на еманципация на новата политическа класа у нас; най-силният израз на народната воля за обединение и национален просперитет. Но наред с това, Съединението е и своя антипод – разпадът – както в исторически контекст, така и в съвременен, социално-психологически.

Авторът не за първи път представя пред читателската аудитория социално и граждански ангажирана поезия, облечена във форма на хайку. Немалко са неговите теоретични статии в тази област. И немалко са поетичните му интерпретации на патриотизма – тема, превръщаща се все повече в табу в средите на онези от нас, които се опитват на налагат и защитават либерално-демократичните ценности.

Защо се получи така?! Защо патриотизмът, защо любовта към род и родина, към традиции и историческо минало, към корени и идентичност се превърнаха в нещо срамно, мръсно и неприемливо?!

Простият отговор е очевиден – защото с тези думи/понятия започнаха да се свързват най-неприем-ливите кръгове и среди от обществото. Трудният отговор чака да бъде изречен.

Тази книга идва, за да покаже, че в пространството на либералната демокрация, на хуманизма и отвореността към света с всичките негови пъстри различия, е мястото и на любовта към родината, рода и традицията, към историята и народа – неомърсени от хибридни атаки, от линейно мислене и интерпретации.В пространния предговор към книгата Димитър Анакиев представя корените на жанра „патриотично хайку“. Виждаме, че те стигат до противоречивата и в Япония личност на Кьоши Такахама (1874-1959), на когото сбирката е посветена.

Но, нека оставим за малко политико-философските послания и литературната теория и да обърнем поглед към онова имплицитно свързано с изкуството усещане на общуване и единение, което се получава при взаимодействието между твореца, творчеството му и възприемащия. Какво можем да кажем за тези 50 хайку, които изграждат основната тъкан на сбирката?

Най-общо – те не следват строго класическата японска форма (5-7-5 срички), но запазват лаконичността и силната образност; дълбоко ангажирани са с българската историческа памет, геополитическата реалност и културна идентичност. И, без съмнение – авторът използва хайку не като естетическа игра и израз на поетическа изява, а като инструмент за съпротива, памет и национално самосъзнание.

Използването на конкретни личности и събития от историческата древност до вчерашния политически скандал придава на изложението едновременно документална тежест и публицистичен патос.

Много силно, лично, трагично изразени са темите и чувствата за Съединение и разединение (хайку№1, №2, №45). Идеята за национално единство, но и болката от разпадането. Причината за това авторът търси в политическо Днес на България, като отражение на историческото минало. И коренът на тази разединеност в обществото е историческото и днешното хибридно-уродливо русофилство. Силна и ярка е критиката срещу насаждането и поддържането му в българско обществено съзнание (№20, №27, №34, №37), изразена, чрез хумор и гняв е антируската позиция на лирическия Аз.

Тук ще посоча две хайку, около които са изградени двете големи теми на стихосбирката – съединението и разпадът.

Хайку №2 (Съединението. /Този разкъсан облак / може ли да се събере?) Облакът, подчертан с епитета „разкъсан“ е метафора за разединена нация… Може ли да се събере – въпросът остава риторичен, болезнен, отворен във времето и повествованието.

Коренът за разединението, обаче, можем да намерим в хайку №41 („Който ни освободи, / той ще ни пороби“ – / изворна вода). Цитатът на Левски е поставен/съпоставен с „изворна вода“ – израз на чистота, но и на цикличност, кръговрат. Освобождението винаги крие опасност от ново поробване. Историческият трагизъм на цикличността, заключена в „изворна вода“ идва от факта, че актът на освобождение е маскираният акт на ново поробване, който идва от „освободителят“/поробител.

И именно това ново поробване е третата голяма тема в „Съединението“ със знаково подзаглавие „Патриотични хайку“, което цели да покаже, че патриотизмът не е анахронизъм, а акт на гражданска позиция и осъзнатост, на съпротива срещу завладяването и инвазията и който може да се окаже единствена алтернатива на разпада и апатията в обществото.

Друга голяма тема е балканската геополитика.

Балканите като сцена на исторически сблъсъци и като сфера на влияние на руската имперска политика в миналото и днес (№8, №21, №23). Изрази като „фекалките от магаре водено от Кремъл“ и „руски боклук“ са саркастични, но и болезнено точни. Не може да остане незабелязана ярката авторова позиция и категорична оценка на горещите теми на съвременността в световен и регионален план – руската инвазия в Украйна и имперските домогвания на Русия към България, сръбския национализъм, хибридните войни.

Но, нека читателят не мисли, че „Съединението“ е политически памфлет.

Силно застъпен е природният елемент и сезонността (киго), като специално внимание в бележките на автора е обърнато именно на сезонните думи и алюзии. Почти всяко хайку съдържа сезонна препратка – сняг, слънце, жаби, щурци, кладенец, планина.

И все пак, авторът използва „киго“ не само като природен маркер, а и като метафора за политико-философска оценка или културно-духовно състояние, за историческо време и национална съдба.

И така, в заключение ще кажа, че този цикъл от 50 патриотични хайку е не само поезия и израз на емоция, той е политическа хроника, публицистичен протест, културна медитация и лична изповед.

Габриела Цанева

ПИЕСА ЗА ЯГОДОВИ ПОЛЕТА

„Пиеса за ягодови полета“ е третата книга на Лариса Ангелова. След стихосбирката „Докосване“ (2009 г.) авторката издава сборника с разкази „На любов разстояние“ (2010 г.). По същото време става колонкар в сайта за нова българска литература „Буквите“.

Всяка неделя тя избира тема и представя текст, с които трябва „да грабне“ вниманието на читателя в ранните утринни часове и да го задържи и да го насочи към останалите теми на електронното издание. Голямо предизвикателство за човек, който обича сутрин да чете хартиения си вестник, докато отпива от чашата с кафе.

Настоящият сборник събира част от публикациите в колонката „Моите ягодови полета“ от периода 2009-2012 г.

Минали са 15 години от онези недели. Според критериите на днешното забързано време – цяла вечност; за младия читател-ползвател на интернет – време, колкото един живот... Дори за онези от нас, които помнят „века без интернет“, 15 години са много. Но, странно – историите на Лариса Ангелова не са „архаични“. Ако заменим „скайп“ с „вайбър“, ще звучат, като че ли са писани днес.

И това е така, защото авторката умело съчетава забавни случки от живота и от практиката си на преподавател по туризъм и икономика с измислени ситуации, ежедневни перипетии – с филми и книги, историите на литературни герои с историите на писатели, поети и художници.

Асоциациите и препратките в текстовете, макар и често писани по злободневни теми, остават актуални и без времеви граници, заради своето общочовешко измерение. В тях ще намерите и размисъл, и себенасмешка, и литературна критика, и пътечки, които ще ви върнат собственото по-младо и забавно Аз. До сериозните философски тези, ще срещнете смешни недоразумения, а психологията и анализа са заплетени в житейски ситуации с неочакван финал… Тук свършва преразказът ми на текста от задната корица.

Познавам Лариса Ангелова точно от онова време – когато пишеше колонката си в „Буквите“. И когато издаде първите си книги (имам с автограф изящното издание на дебютната ѝ стихосбирка).

С радост приех да стана издател на „Пиеса за ягодови полета“.

Прочетох книгата докато я подготвях за печат... „Поток на съзнанието“ – това бе изразът, който минаваше през съзнанието ми, докато очите ми тичаха през буквите, а пръстите ми подреждаха частите, илюстрациите (чудесни авторови колажи!), главите, думите... и бележките под линия. Беше удоволствие да си припомня приказките на Вилхелм Хауф, „Приключенията на Лукчо“, „Квартеронката“, а с тях и детските години, но и да попадна отново в „Стаята“ на Сартр – за да извървя пътя на съзряването и вечните въпроси за смисъла на съществуването. Потокът на съзнанието – усещането, че всичко се случва успоредно и едновременно – фрагментарността, която гради цялостната структура на текста потъва и се размива… Потокът на съзнанието, моето съзнание, което постоянно ми нашепваше имената на Сарот и Джойс… Не, не правя сравнения и паралели – просто, усещане, избягала мисъл от… потока на съзнанието.

Потокът… Понякога турбулентен – вихър, който смесва невъзможните неща, за да ги представи с нови лица, ламинарните струи, които остават в своята студена успоредна еднаквост, водовъртежът, който про-бива нормалността, за да ни изхвърли някъде, където не можем да се познаем.

Или пък там, където ще припознаем днешния ден в оня, отпреди 15 години и ще осъзнаем, че нищо не се е променило... но светът е драстично различен?!

Сборникът е интересен с това, че наред с усмихнато-унилата разпръснатост на ежедневието, което ни представя, прави паралели между баналното и уникалното.

Една мозайка, в която всеки може да намери нещо от онова, което е изгубил.

Книгата се чете на един дъх, може би защото нейното тяло е цялостно – един къс, един дъх…

2
Съединението.
Този разкъсан облак
може ли да се събере?
6
Непрекъснато
от ефира идват думи
тежки като вериги.
11
Мнозинството
са неутрални и мълчаливи.
Снегът ни затрупва.
18
Подкупени
птици – чуруликането им
патриотично.
29
Ще дойде ли
демокрацията? Жабите свикнаха
да се приинижават.
31
Руският цар, ще
слезе ли от коня си?
Народно събрание.
36
Предателите
говорят за предатели.
Дъжд и слънце.
41
„Който ни освободи,
той ще ни пороби“ –
изворна вода
47
Северен вятър –
в затвора на историята
пишем на кирилица.

Димитър Анакиев

Ситни – дребни като камилчета

ЯСНА БАСНЯ

ПРАСЕ И ТИКВА

От памтивека
и в срета, и в несрета
отглеждаме си тикви и прасета.
Е, има ги и днес –
познавате ги де, онез…
Те уж са си приятели,
уж – врагове…,
ала живеят си добре
през времената нови.

Прасето все…
все нещо рови
и уж трева пасе,
прасето му с прасе,
но чувал си го ти
самодоволно да грухти:
„И днес ще се сдобия
с поредната помия!
Ако такава
от никъде не се задава,
тогава
ще я забъркам сам
или пък ще ми я сервира
самият наш имам!
Най-важно е,
че аз не се нервирам!

А тиквата…,
ти чувал си я как възкликва тя:
„Брей… всичко е зависимо от мен,
освен…
един със име песнопойно.

Но… спокойно!
Така живуркат тези феномени –
прасе и тиква угоени,
/като че ли преяждат/.
Според условията
се нагаждат….

А хората на всичко свикват.
Но тиквата,
нали си е същинска
тиква свинска,
прасето я изяжда!…
Ала било е тъй отколе:
за Коледа
прасето някой си ще го заколе, да!

Логичният въпрос възниква –
кое създава по-голямата беда:
прасе ли или тиква?

И с тях ли ще битуваме всегда?

Кирил Назъров

БЕЗОТГОВОРНИ ВЪПРОСИ

Евромилионерите борят ли се за оставането на българския лев?

Дали правителството си има Шиши за подкрепа или Шиши си има правителство?

Бедните духом ли се стремят най-много към материални богатства?

Човекът ли е единственото разумно и неразумно същество?

Истински общ език ли е езикът на мъл-чанието?

Всичко видимо ведомо ли е?

Модите се повтарят. А жертвите на модата също!

Истински невролог ли е лекар, който играе по нервите на пациентите?

През Бронзовата ера дали са съществували днешното сребролюбие и златомания?

Когато разговаряш с шефа задължително ли е да мълчиш?

Ако не си отваряш очите дали ще ти затворят вратата?

Ако се държиш студено с шефа, положението ти ще стане ли напечено?- да

Простият ще ти прости ли за това, че си интелигентен?- да

Защо на бедните духом по-често им оказват материална подкрепа?- да

Кой страда от пороците на пророците?

Притежанието на килим означава ли, че може да не се простираш според чергата си?

Може ли да имаш леки жени ако си с леко портмоне?

Задушевната атмосфера може ли да бъде бездушна?

Бодил Розин

АФОРИЗМИ

Ако си въобразяваш, че светът се върти около теб, свят ще ти се завие, а падането е болезнено.

И от безоблачен живот се слънчасва.

Не превръщай мозъка си в склад, превърни го в градина и помисли какво ще посадиш в нея!

Лъжата е винаги добре облечена, а истината ходи гола.

Сърцето не се мери в цифри, а в това, какво го разтърсва.

Най дълбоката тишина идва след последната излишно казана дума.

Егото е като балон – колкото по-голям става, толкова по-лесно се пука.

Хуморът храни душата, но не пълни хладилника.

Душата няма джобове, но всеки я пълно с чужди очаквания, а после се чудим, защо ни тежи отвътре.

Справедливостта дойде закъсняла, беззъба и на моя гръб се извини.

Големият проблем не е в това, че оглупяваме, а в това, че започва да ни харесва.

Трагедията е пълна – вече не се изисква да мислим, а да се съгласяваме.

Мая Цекова

Когато нищо не ти достига, няма как само нещо да ти липсва!

Политиците продължават да заглаждат косъма, докато народът го цепи на две.

Понякога сух излиза само този, кой-то е натопил всички.

Само с илюзорното хранене няма как да вдигнем жизненото равнище!

Ще береш горчиви истини, ако си се наслаждавал на сладникави обещания!

В името на „сухото“, на мода са „мокрите поръчки“.

Стоян Михайлов

130 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА СТЕФАН СТАМБОЛОВ

ЗАЩО НИ РАЗСЯКОХА?!..

Реч на Стефан Стамболов, произнесена след Берлинския конгрес през юли 1878 година

Един царски ферман, господа, преди осем години дойде, та съедини българската нация в едно цяло под жезъла на един духовен началник – Екзархът. Тоя ферман начерта в същото време и границите на нашето целокупно българско отечество с епархиите, които влизаха в кръга на България и ведомството на Екзархията. Тая целокупна България бе духовно-черковно наше отечество.

После дойде една европейска международна конференция, в лицето на която Европа на тая черковно-духовна основа утвърди политически автономни граници и призна единството на българската нация в тия граници.

Най-после дойде Руско-турската война и Санстефанския договор. В него както нашата Освободителка, тъй и самата Турция признаха тия граници на нашето целокупно отечество, като създадоха в тях една политическа нова млада държава, наречена Българско княжество. Но в Берлин разсякоха тая България. Разсякоха това наше мило, драго, цяло Отечество на пет части…

Защо ни разсякоха на пет къса? За да ни направят повече сакати, повече недъгави и немощни, да ни направят да се влачим вовеки и да прекараме един жалък, тежък национален, политически и исторически живот!

Да бъдем ние политически просяци – божаци, и да живеем от милостинята, от трохите, от подаянията политически, от благодетелството и кефовете дипломатически на европейската дипломация, додето бъдем отново поробени.

Разсякоха нас, млад, енергичен, пълен с жизненост народ, който в течение само на десетина години можа, има крепката воля и себеотрицание да даде за своята независимост повече от петдесет хиляди жертви-мъченици; нас – чиито полета, пътища, усои и кътища се покриха с пепел, кости и сълзи!

И сега те ни канят да пристъпим – не, да се довлечем до оная троха, която берлинските джелати благоволиха да ни подхвърлят! Не! Ние имаме право, ние искаме да си останем здрави! Ние имаме право и ние искаме да ни оставят ръцете, краката и другите части цели и невредими; ние искаме да остане нашия национален организъм цял, неосакатен.

Дават ни свобода, а вземат здравето ни, лишават ни от възможност, от условията за живот!

Защо ни е нам тая свобода, когато тя само ще ни напомня някогашното ни крепко, здраво и жизнено тяло?

Да просим, да се влачим и да живеем страдалчески живот – ний, които имаме бъдеще, бъдеще светло, славно, както що имаме и минало светло и славно…

Не! По-добре е, господа представители, да бъдем пак роби, както бяхме, но да бъдем една нация в едно отечество, способни и жизнени да водим борба и да прогресираме. Ние искаме – и трябва това да го кажем високо да ни чуят всички – или всички българи свободни да бъдем в една независима държава, или всички пък роби, подвластни на Турция.

Веригите на робството турско лесно ще съкрушим, ако останем под тая Турция, ако бъдем в онова положение, в каквото ни постави цариградската европейска конференция, отколкото сега.

Где са, господа представители, где са нашите мили градове Ниш, Пирот, Враня и Лесковац? – дадени на сърбите… Где е Тулча и Добруджа? – дадени на Румъния… Где е Одрин, Солун, Дебър, Битоля, Охрид, Скопие, Прилеп, Велес, Щип и други страни на нашето отечество? Где?

Где е Пловдив, Батак, Панагюрище, Сливен, Казанлък, Стара Загора и Карлово – елмазите на нашето отечество? Отцепени от нас чрез турски гарнизони…

Мъчно. Мъчно и боли…

Нека не приемем Берлинския договор!

Нека извикаме високо, високо, да ни чуе Европа и нейните дипломати и владетели: „Вие ни сякохте, без да ни викате, без да ни изслушате, без да ни кажете вината, поради която ни сечете. Но ние ви казваме: боли, боли и мъчно… Дайте ни нашето общо отечество, каквото то бе определено от вашата конференция в Цариград и каквото то бе създадено на Сан-Стефанския договор!

Стефан Стамболов

В емоционалната реч, цитирана по-горе, Стамболов – поборникът за национално освобождение, борецът за социална справедливост, изказва една мисъл, която на пръв поглед шокира, но в която може да се види мъдростта на държавника – „Не! По-добре е, господа представители, да бъдем пак роби, както бяхме, но да бъдем една нация в едно отечество, способни и жизнени да водим борба и да прогресираме.“

Той не забравя този вопъл и работи за обединяването на българската нация.

Двама от най-ярките представители на националноосвободителните борби – мислители и борци – Захарий Стоянов и Стефан Стамболов разбират, че за да бъде осъществен просперитетът на държавата, първо трябва да се изгради нацията.

А това не може да се случи в осечено отечество! Пряка последица на та-зи политика е Съединението на Княжество България и Източна Румелия, обявено на 6 септември 1885 г. Знаем какво се случва накратко – Турция не предприема военни действия; но Сърбия, под диктовката на Русия напада България, Русия изтегля офицерите си от българската армия и чака разгрома ѝ.

Победният марш на българските войници е спрян от Австро-Унгария.В София е организиран пруски преврат. Какво следва?! Война, преврати, русофилски бунт… И опитите на един държавник да устои на напора на една империя. Седемнадесет години след произнасянето на тази реч и десет години след Съединението, държавникът, който страда за съсеченото си Отечество пада тежко ранен, съсечен, при атентат в центъра на София на 3 (15) юли 1895 г. и умира призори на 6 (18) юли в дома си.

Иван Шаламанов

Изгубихме и видния земеделец **ТАКО КАРАИВАНОВ** от с. Малево, Хасковска област.

Сбогом Тако!

Светъл ти път в Оня, по-добрия свят!

175 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ИВАН ВАЗОВ

от стр. 1

След провала на проруския преврат от 1886, Иван Вазов, като явен русофил, заминава за Одеса и остава там до 1889 г., където създава шедьовъра на българската класика – романа „Под игото“. През 1889 година, завърнал се в родината, той се установява в София, където живее до края на дните си. През 1890 г. основава списание „Денница“, което излиза 2 години. По това време издава най-силните си критично-реалистични разкази, събрани в „Драски и шарки“ (в два тома).

След възстановяването на Народната партия Вазов се включва активно в нейната дейност и е избран за народен представител през 1894 и 1896 г. През 1897 – 1899 г. той е министър на народното просвещение в третото правителство на Константин Стоилов. След това се оттегля от активния политически живот, но през 1911 г. отново е депутат в V велико народно събрание.

На Балканските войни през 1912 – 1913 и българското участие в Първата световна война 1915 – 1918 г. откликва с 3 стихосбирки – поетична хроника на събитията. Първоначално, Вазов е между тези, които се противопоставят на въвличането на България в Първата световна война на страната на Тройния съюз, но когато това става, той пише стихотворения, които бележат драматична промяна в отношението му към Русия и с които възпява победите и героизма на българските войски. Втората национална катастрофа приема мъчително, с чувството, че е дочакал разгрома на своя свят, но не изгубва вярата си в бъдещето на България.

През 1920 г. тържествено е отпразнуван 70-годишният юбилей на Вазов, отдавна спонтанно обявен за народен поет. Успял да види всенародната любов и признателност, през 1921 г. умира от разрив на сърцето в дома си в София.

Действителен член е на Българското книжовно дружество (Българска академия на науките) от 1881 г. и почетен член на БАН от 1921 г.

редакционна статия

ИЗПЪЛНИХ ДЪЛГА СИ

В книгата си със спомени „ИЗПЪЛНИХ ДЪЛГА СИ“ видният земеделец Иван Шаламанов разказва своя живот и своята одисея, която е подобна на стотиците земеделци, преследвани и хвърляни в затворите от Комунистическия режим.

Публикуваме част от предговора към книгата.

…Тук ще се опитам да се докосна до онова сърце и вътрешен мир, които са характерни за земеделеца Шаламанов. В тази книга ще усетите една предана личност, служеща на идеите без оглед налична изгода. Това е човек с богат вътрешен мир, представляващ един разкошно подреден селски дом без секретни брави и катинари. В него всеки може да влезе с чисти помисли и намерения. Неговата душа е голямо селско огнище с тлееща земеделска жарава, която не ослепява нито озверява дошлия на разговорка. А излиза от този дом по-добър, по-честен, просветлен и озарен от земеделските ни идеали – мир, хляб, свобода, народовластие. Затова винаги, и навсякъде при всякакви условия той среща приятели съчувственици, съидейници. Сред тях и чрез тях той, подобно на митичния титан Помпей, намира сили винаги да се докосне до земята, черпи упование и надежди, за да стигне до щастливия край, до спасителния бряг.

Той не превърна душата си в оскъдна търгашка бакалница. Но разбраха ли го властолюбците и политическите хамелеони? Не! Хиляди пъти не! Остана неразбрана душата ти, приличаща на белодъхава пролет, която, без да очаква награди, дава чудодейното ухание на привечерния тих ветрец да разнася приятния упойващ дъх на Божията направия, зовяща се Майка природа.

Колко много жертвоготовни люде ни трябват! Изградени на силата на морала, а не на морала на силата. Хвала тебе, Апостоле земеделски, защото ти не остави нито едно село необходено в страдална България. И в най-затънтеното кътче. Ти оставяше земеделската книжнина и сееше семето на обичта между хората, добротата, кротостта, благостта и земелюбието. Ти носеше в себе си будителския жар и будеше дремливите души, потънали в материален разврат, без родолюбие. Във всяка работа ти влагаше любов, а тази любов носеше радост и сполука. Ти пробуждаше, ти сплотяваше, ти караше човека да осмисли досегашния си ленив живот. Такива будители са нужни нам, като селянчето от Каравелово – Иван Шаламанов. Нам ни трябват апостоли, принесли себе си в служба на нашите земеделски идеи.

Илия Василев,
земеделец, член на Съюза на писателите земеделци

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова
Предпечат: *gabriell-e-lit*

контакти:
София, 1000
бул. „Дондуков” №38;
gabrielle@mail.bg
kiril_draguch@abv.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg